

gende fra de tidligere Forpagtere af Østersfiskeriet i Limfjorden. Udvalget har fremstillet forskellige Bemærkninger med Hensyn til denne Sags hele Behandling, som jeg ikke finder det nødvendigt videre at imødegaa, efterat jeg ved Finantslovens 2den Behandling her i Thinget har haft tilstrækkelig Leilighed til at udtale mig om mit Standpunkt i saa Henseende, men der er et Punkt som ikke kom under Forhandling ved den Leilighed, hvorimod Udvalget nu har draget det frem, og hvorom jeg derfor nu maa udtale mig. Udvalget siger nemlig i Slutningen af sine Bemærkninger om dette Andragende, at det ikke kan billige: at Bortforpagtningen af Østersfiskeriet er foregaaet uden ny Auktion, eller at der dog i alt Fald ikke er blevet gjort Forsøg paa ved yderligere Forhandlinger med de tidligere Forpagtere at opnå et saadant Bnd fra deres Side, at Forpagtningen kunde overdrages dem, og samtidig Møjligheden af en Proces og Tab for Statskassen være bleven fjernet. Dette tror jeg sikkert maa bero paa, at Udvalget har staaet i den Formening, at Forhandlingen med de tidligere Forpagtere blev afbrudt af Finantsministeren, og det endog paa et tidligere Standpunkt af Sagen, men dette forholder sig ingenlunde saaledes. Østersforpagterne havde, efterat den første Auktion var afholdt, sendt en befuldmægtiget Mand, som nød baade deres og min fulde Tillid, til Kjøbenhavn, og jeg har forhandlet med denne Mand med den bedste Villie til at imødetomme Østersforpagterne saa meget som muligt, men jeg fik den bestemte Forsikring af ham, at han havde Ordre til at stille et Ultimatum, som gik ud paa de omhandlede 30,000 Rbd., udover hvilket Forpagterne paa ingen Maade vilde gaa. Først efterat flere Forhandlinger vare førte, og efterat dette Ultimatum var stillet, afbrød jeg Forhandlingerne og indlod mig i Forhandlinger med et andet Selskab. Jeg havde da et aldeles bestemt Indtryk af, og det var min sidste Overbevisning, at det var de tidligere Østersforpagteres afgjorte Beslutning ikke at ville gaae høiere end til denne Sum af 30,000 Rbd. Jeg vilde ganske sikkert have sat Pris paa, om disse Østersforpagtere kunde have be-

holdt Forpagtningen, men jeg ansaa mig ikke paa nogen Maade bemyndiget til at give dem et saa betydeligt Afslag, som 12,000 Rbd. i den Forpagtningsafgift, jeg ad anden Vej kunde naae, naar da det efter alle de Undersøgelser, som allerede inden den Tid vare foretagne, og som med megen Omhu vare bearbejdede i Finantsministeriet, viste sig for mig, at den Fordring, som de mente at have, ingenlunde var nogen stærk og god Fordring. Jeg kan tilføie, at jeg yderligere har ladet denne Sag være Gjenstand for min alvorligste Omrømsomhed, men jo Mere der er kommet frem for mig om Forhold, som virkelig eksistere ved disse Østersbaner, destomere er jeg bleven overbevist om, at Statskassens Standpunkt i denne Sag virkelig er et meget stærkt Standpunkt, saaledes at jeg paa Statskassens Vegne med megen Sindry kan imødesee den Proces, hvormod der her er Tale.

Sagd: Det er netop den Sag, som den høitærede Minister i dette Dieblik berørte, der har foranlediget mig til at udbringe mig det ærede Things Dømmelse i nogle Diebliske. Min Opfattelse af Sagen er, saavel med Hensyn til hvad der faktisk er foregaaet som med Hensyn til det hele Standpunkt, hvorfra den er bleven bedømt, saa grundforskjellig fra den høitærede Ministers, at jeg ikke kan undlade at fremsøre nogle saa Bemærkninger derom. Naar Finantsudvalget, naaget det misbilliger den Maade, hvorpaa Forpagterne ere blevne behandlet, dog ikke paa Sagens nærværende Standpunkt har troet at burde henvise den til Finantsministeren, men, dertilmod har villet afvente Udfaldet af Processen, fremgaar heraf, at Udvalget i det Bæsentligste har læstet sig Blid paa det reeltige Mellemværende imellem Statskassen og Forpagterne, men der er et andet Spørgsmaal, som maa drages frem, og som forekommer mig at have ulige mere Interesse. Dette Spørgsmaal kan aldeles ikke finde sin Afgjørelse ved Domsstolene, hvorimod Rigsdagen netop er det rette Forum derfor, og jeg tror derfor heller ikke, det er ganske rigtig, at Udvalget forelobig har undslaaet sig for at henvise Sagen til Ministeriet. Selv om nemlig ogsaa Østersfiskeriet i andre af vore